

00685740

Prevod
Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
NA PODRUČJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime: Ibro OSMANOVIĆ
Nadimak/pseudonim: Bibe
Rođen: 5. avgust 1965. **Pol:** muški
Nacionalnost: bosanska **Vjeroispovijest:** muslimanska
Zanimanje: **Trenutno:** izbjeglica **Prethodno:** mašinski tehničar
Jezik/jezici koje govori: bosanski
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih): bosanski
Datum(i) razgovora: 5-7. i 10. oktobra 1994.
Razgovor(e) vodili: Susan M. Castro
Prevodilac: Adisa Karamuratović
Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski
Imena ostalih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis/paraf: /potpisano/

00685741

IZJAVA SVJEDOKA

1 Radio sam u vlaseničkom preduzeću DIP "10. avgust", koje je bilo dio SOUR-a "Šipad". Preduzeće je proizvodilo namještaj za izvoz. Stanovao sam u Vlasenici, u Omladinskoj 15.

2 Oko 9. avgusta 1991, bila je proslava u mjesnoj crkvi u Han Pijesku. Ja sam u velikom šatoru prodavao piće sa Dragišom MILAKOVIĆEM. Svirala je grupa iz Šekovića. Jedna grupa rezervista JNA iz Vlasenice bila je smještena u kasarni vojne pošte 1524 u Han Pijesku. Prepoznao sam ih; to su bili rezervisti iz Vlasenice. Došli su u šator i zatražili da im grupa svira srpske nacionalističke pjesme. Te su pjesme bile zabranjene u bivšoj Jugoslaviji. Bile su uvredljive za druge nacionalnosti jer su se odnosile na četničke junake iz Drugog svjetskog rata kao što su Draža MIHAJLOVIĆ, Nikola KALABIĆ i pop Nikola DJUJIĆ. Neki od vojnika su nosili značke sa srpskom nacionalnom zastavom i četničke značke iz Drugog svjetskog rata. Na četničkoj znački je bila lobanja s ukrštenim kostima i dvoglavi orao. Ta četnička značka mi je bila poznata iz knjiga iz istorije i priča koje mi je majka pričala. Primijetio sam da su se ljudi u šatoru dijelili po nacionalnoj pripadnosti. Pošto nisam odobravao to što sam vidio, nisam se vratio u Han Pijesak. Počeo sam izlaziti u Šekoviće i Miliće.

3 Od avgusta 1991. do aprila 1992, primijetio sam da se iste stvari događaju u Šekovićima i Milićima. U kafiću "Mažestik" u Milićima i kafiću "Marlboro" u Šekovićima čuo sam srpske nacionalističke pjesme. Primijetio sam da su se ljudi, Srbi i Muslimani, počeli dijeliti.

4 U Vlasenici su Srbi išli u svoje kafiće, kao što su "As", "Duga" i "Eskalibur". Muslimani su išli u "Jasmin" i "Lipu". Oni Srbi i Muslimani koji su još uvijek htjeli živjeti zajedno išli su u kafić "Kiko" i kafe-bar hotela "Panorama". Tako je bilo do početka rata. Početkom rata u Bijeljini, oko 6. aprila 1992, kada je Bosna i Hercegovina priznata kao suverena nacija, čuli smo da su srpski rezervni oficiri i Arkan, iz Srbije, bili u Bijeljini. Televizija BiH je javila da su oficiri i Arkan bili u Bijeljini kako bi pronašli rješenje za sukob između lokalnih Srba i Muslimana. Nekoliko večeri kasnije, televizija BiH je prikazala bosansko-hercegovačku delegaciju Bijeljine, PLAVŠIĆKU i Fikreta ABDIĆA u kasarni "Fadil Jahić Španac". Na vijestima su prikazani srpski tenkovi i PLAVŠIĆKA i ARKAN kako se rukuju i grle. PLAVŠIĆKA je navodno čestitala ARKANU na zaustavljanju sukoba. Nakon što je bilo javljeno da su PLAVŠIĆKA i ARKAN napustili Bijeljinu, izbile su borbe. Osim u Bijeljini, televizija je javila i o borbama u Zvorniku i Kula-Gradu. Prve izbjeglice iz Bijeljine počele su prolaziti kroz Vlasenicu prema Kladnju.

5 Nakon vijesti o borbama u Bijeljini i Zvorniku, prestale su civilne patrole u Vlasenici. Sve je bilo mirno sve do 23. ili 24. aprila kada je JNA došla u grad. To su bili vojnici motorizovane jedinice novosadskog korpusa iz Sremske Mitrovice. Jedinica je imala tenkove i oklopne transportere (M-61, APC). Prepoznao sam tu jedinicu jer sam služio u JNA od 1984. do 1985. U noći između 23. i 24. aprila, JNA je zauzela najvažnije gradske službe. Vidio sam ih to jutro kad su zauzimali službe. U te službe spadaju odbrana, pravosuđe, banka, pošta i policija. Poznat mi je taj tip aktivnosti JNA jer su

00685742

se one preduzimale svakih pet godina širom Jugoslavije. Za vrijeme tih vježbi, bivša JNA bi simulirala zauzimanje najvažnijih gradskih službi.

6 Komandant te jedinice JNA bio je poručnik MUSA, Albanac po nacionalnosti. Saznao sam da je on komandant kad sam otišao u hotel "Panorama". Ne znam ko je MUSI bio nadređen. Po naglasku sam prepoznao da je jedan vojnik bio iz Bijelog Polja. Započeo sam sa njim razgovor. Taj vojnik, po imenu Predrag, rekao mi je da se komandant zove poručnik MUSA. Sljedećeg jutra ljudi su se plašili otvoriti dućane, a fabrike su bile zatvorene. JNA je počela obavještavati ljude da predaju svo oružje. Nisam vidio ni jednog Muslimana u toj jedinici JNA, već samo Srbe. JNA je izjavila da će, ukoliko se nađe neko ko se ne pokorava ovim naredbama, protiv grada biti primjenjena sila. Nakon što je oružje sakupljeno, srpske su se prodavnice i kafići počeli otvarati. Muslimani su se bojali da otvore svoje radnje, pošto su saznali da su radnje onih Muslimana koji su napustili Vlasenicu bile provaljene. Na domove i prodavnice onih Muslimana koji su bili otišli takođe su bile napisane ili zalijepljene poruke koje su glasile: "Muslimani odlazite", "Ubit ćemo sve ustaše."

7 Među lokalnim Srbima koji su pomagali JNA u sakupljanju oružja bili su Radenko TOMIĆ, koji je radio u hotelu Panorama, i Dragan BASTAH, Radetov sin. BASTAHOV nadimak je bio "Car". Uvijek sam čuo da BASTAHA zovu "Car", čak i prije rata. BASTAHOVA kuća se nalazila četiri kuće dalje od moje, u ulici Vojvođanskih brigada. BASTAHA sam poznao deset godina. BASTAH je radio u odjelu "Alpro" preduzeća "Boksit". Dragiša MILAKOVIĆ, BASTAHOV prvi komšija (stanovao je vrata do njegovih) bio je moj dobar prijatelj. MILAKOVIĆ je bio nastavnik biologije i hemije u Milićima.

8 MILAKOVIĆ se dovezao do moje kuće i zatrubio. Rekao mi je da sjednem u kola. Izvadio je neku listu i rekao mi da pogledam pod broj 194. Pod brojem 194 sam ugledao svoje ime. Vidio sam da su sva imena na listi bila muška muslimanska imena. Na listi nije bilo žena. Poznao sam mnoge ljude sa te liste, pošto su mi bili komšije. Ti koje sam poznao bili su stari između 18 i 55 ili 56 godina. Na listi su bili samo oni muškarci koji su nakon okupacije ostali u Vlasenici. Tu su bila i prezimena nekih obitelji od kojih je samo jedan odrasli muški član bio naveden. Na listi sam vidio samo svoje ime, ne i imena moje braće. MILAKOVIĆ mi nije htio reći ko mu je dao listu i zašto.

9 Mislim da je MILAKOVIĆ bio zapovjednik svih kontrolnih punktova. Jedne sam večeri bio u njegovoj kući kad je unutra ušao jedan čovjek u sivo-maslinastoj uniformi JNA. MILAKOVIĆ mi ga je predstavio kao vojnika JNA iz Han Pijeska. Ime mu ne znam. Vojnik je donio veliki koverat sa mobilizacijskim pozivima za sve Srbe koji se još nisu bili javili u jedinicu za mobilizaciju. MILAKOVIĆ je otvorio koverat da rasporedi pozive prema selima. Pomogao sam MILAKOVIĆU da rasporedi pozive. Mogao sam pročitati pozive i vidjeti da se radilo o pozivima na kojima su se nalazila samo imena muškaraca iz srpskih sela. Tu su bila sela Pocrkvine, Rašića Gaj, Rudišta, Samardžić i Plakalović. MILAKOVIĆ me upozorio da se noću ne šecem gradom. Upozorio me da se pravim kao da ništa nisam vidio, ako vidim da neko provaljuje u kuće i iznosi stvari. MILAKOVIĆ mi je to prokomentarisao: "Pazi na svoj život, ne znaš kakvi sve idioti sada nose oružje."

10 Drugom prilikom, htio sam posjetiti brata u susjednom gradu. MILAKOVIĆ se nalazio na kontrolnom punktu i izdao mi je propusnicu. Ako su Muslimani htjeli raditi u polju ili ići u neki grad unutar opštine, MILAKOVIĆ im je morao dati dozvolu. Vlasenički Muslimani koji su htjeli da trajno napuste grad morali su ići u krizni štab po dozvolu za napuštanje Vlasenice.

11 Ja sam bio dobrovoljni vatrogasac. Kad je došla JNA, formirana je nova srpska opština Vlasenica. Srpska opština je organizovala novu vatrogasnu jedinicu. Samo tri člana te jedinice su bili Srbi. Bila su im potrebna još četiri čovjeka da popune jedinicu. Komandir je bio Rajko NINIĆ. On je bio bivši dobrovoljac s kojim sam radio. Pošto NINIĆ nije bio dobro uvježban, pozvao me je da mu pomognem da nauči rukovati vatrogasnom opremom. Upitao sam NINIĆA kako to da je on postao komandir, s obzirom da je tu bilo drugih, bolje uvježbanih ljudi. Izjavio je da ne zna, ali mi je predložio da se obratim Mani DJURIĆU, novom šefu policijske stanice.

12 NINIĆ i ja smo otišli do DJURIĆA. U zgradi se nalazila policijska i vatrogasna stanica. Koliko znam, Muslimanima nije bio dozvoljen pristup u zgradu. Muslimanima koje sam poznao i koji su radili u zgradi nije bilo dopušteno da tamo rade. Muslimanskim namještenicima je bilo dozvoljeno da trajno napuste grad. Meni je bilo dopušteno da uđem u zgradu da NINIĆU pokažem opremu za gašenje požara. NINIĆ i ja smo zatim otišli u DJURIĆEV ured. NINIĆ je htio zamoliti DJURIĆA da pozove ostale vatrogasce Muslimane da pomognu. DJURIĆ je odgovorio "zasad ne." DJURIĆ nije dao nikakvo objašnjenje.

13 Moji prijatelji Muslimani iz "Boksita" su mi rekli da nisu primili plaće za mjesec maj 1992. Moj brat je radio u "Boksitu" i nije bio dobio plaću. Brat mi je rekao da su njegove kolege srpske nacionalnosti primili plaću.

14 Prvi put sam uhapšen u aprilu ili maju 1992. Nalazio sam se ispred banke. Prije toga sam bio unutra i dizao novac. Nakon odlaska regularnih vojnika JNA, oko 5. maja 1992, rezervni oficiri su se zadržali sve do kraja maja mjeseca 1992. Muslimanima nije bilo dopušteno da podignu onoliko novaca koliko su htjeli. Bilo nam je dozvoljeno da podignemo samo oko pet do deset tisuća dinara. U banci sam vidio srpske građane kako ispunjavaju isplatnice za sume koje su prekoračivale od banke uspostavljena ograničenja. Vidio sam kada je blagajnica Vesna KOVAČEVIĆ, očevo ime Savo, isplatila jednom Srbinu više novca nego što je banka meni dozvoljavala da podignem. Po izlasku iz banke odvedeli su me zajedno sa grupom Muslimana. Stevan MUMOVIĆ, iz Rječice, opština Han Pijesak, odveo nas je u policijsku stanicu. MUMOVIĆ je skupljao Muslimane ispred banke. Jedan policajac je rekao MUMOVIĆU neka pošalje ljude u krizni štab kako bi dobili dozvolu za trajni odlazak. Žene su mogle otići na autobusnu stanicu. Red je pred kriznim štabom bio velik i ja nisam htio čekati. Otišao sam i vratio se sutradan. Ostavio sam svoju ličnu kartu u kriznom štabu. Sljedećeg dana, kad sam se vratio u krizni štab da uzmem pismenu dozvolu, rekli su mi neka idem u policijsku stanicu. Kad sam stigao u policijsku stanicu na Odjelu za kriminalistiku sam našao Tošu OSTOJIĆA, Ljubana STANIŠIĆA i Zorana PANTIĆA. OSTOJIĆ je bio penzionisan, međutim svi su bivši srpski policajci i osoblje MUP-a bili opozvani natrag na posao. PANTIĆ je prije rata bio nastavnik. OSTOJIĆ je nosio plavu policijsku uniformu. Ostali muškarci na Odjelu za kriminalistiku su nosili civilnu odjeću.

15 STANIŠIĆ je počeo da me ispituje. Htio je znati zašto želim napustiti Vlasenicu. Nisam mu priznao da se plašim Srba, već sam rekao kako sam vidio da i drugi Muslimani odlaze. STANIŠIĆ me upitao za "mješovite patrole". Pitao me ko je organizovao te patrole, ko nam je dao naoružanje, s kim sam bio na dužnosti; ko je krijumčario oružje u grad i gdje se oružje nalazilo. Nisam znao o čemu on to govori. Kad sam mu rekao da nisam imao oružja, STANIŠIĆ mi je pokazao onu istu listu koju mi je bio pokazao MILAKOVIĆ. Odgovorio sam STANIŠIĆU kako mu OSTOJIĆ, budući da je on poznao moje roditelje, može potvrditi da ja nisam imao nikakvo oružje. Isto mu je mogao potvrditi i MILAKOVIĆ. STANIŠIĆ je pozvao MILAKOVIĆA na ispitivanje. MILAKOVIĆ je odgovorio da ja nisam posjedovao oružje i da nisam bio član SDA, muslimanske političke partije, niti sam bio umiješan u šverc oružja. Nakon što je MILAKOVIĆ dao svoju garanciju STANIŠIĆU, bio sam pušten. MILAKOVIĆ je pomogao dvojici Muslimana da izađu iz grada. Jedan od tih ljudi je bio Rizo MAZALOVIĆ, rođen u Kladnju. Drugi je bio poznat po imenu Jusuf. Jusuf je bio taksista u Vlasenici.

16 Između 17. i 18. maja 1992, JNA je počela da napušta Vlasenicu. JNA je za sobom ostavila svu opremu. Sutradan, kad su lokalni Srbi preuzeli vlast nad Vlasenicom, lokalni Srbi su ispaljivali minobacačke granate na sela Pioci, Džamidžići i Bare. Lokalni Srbi su prije nego što je JNA okupirala Vlasenicu bili civili. Kad je došla JNA, oni lokalni Srbi koji su imali uniforme JNA, obukli su ih. Ostali su oko ruku vezali bijele trake. Od izbjeglica koje su prolazile kroz Vlasenicu sam saznao za granatiranje Pioka, Džamidžića i Bara. Izbjeglice iz tih mjesta su mi kazale da su korištene minobacačke granate s bijelim fosforim punjenjem. Te granate nisu oštećivale zgrade, već bi prouzrokovale požare u njihovoj unutrašnjosti. Jedna žena mi je rekla da je u Džamidžićima i Barama ubijeno sedam ljudi. Ta je žena bila izbjeglica iz Džamidžića. Djevojačko prezime joj je DAUTOVIĆ. Bila je udata HAJDAREVIĆ. Rekla je da je vidjela tijela žrtava. Selo Zaklopača je spaljeno istim zapaljivim granatama. To sam čuo u opštinskom zatvoru od trojice zatvorenika, od kojih je jedan bio petnaestogodišnji dječak. Oni su mi rekli da je u njihovom selu ubijeno 80 ljudi, gotovo svo tamošnje stanovništvo. Dana 2. juna ta su trojica odvedena iz zatvora i od tada više nisam čuo za njih. Pretpostavljam da su te napade izvršili lokalni Srbi, pošto je regularna JNA već bila napustila Vlasenicu.

17 Dana 22. maja, oko 3 sata poslijepodne, BASTAH, Rade MILIĆ i Zoran DJURIĆ došli su u moju kuću da me uhapsu. Tražio sam im pismeni nalog za hapšenje, ali BASTAH je odgovorio da to nije potrebno. Kad sam ušao u auto, ugledao sam nepoznatog čovjeka od oko 30 godina. Rekao je da idem u policijsku stanicu da dam izjavu. Na putu do policijske stanice, vidio sam kako se diže dim iz Kule i Zebana; to su četvrti Vlasenice. Kad sam ušao u policijsku stanicu, rečeno mi je odem u jednu prostoriju. Prostorija se nalazila na prvom spratu i bila je duga oko 2,5, a široka oko 1,2 metra. Unutra je bilo 20 muškaraca Muslimana koje sam poznao iz Vlasenice. Proveli smo tri do četiri sata zaključani u toj prostoriji. Nakon toga je u prostoriju ušao čovjek po prezimenu GARIĆ. GARIĆ je izdvojio 10 ljudi i odveo nas na drugi sprat blizu Odjela za kriminalistiku. Tukli su nas Zoran OBRENOVIĆ, sin Voje i Dragice, Ljubiša VUKOTIĆ, sin Drage, Zoran STUPAR, sin Petra, Slaviša i Ljubiša SEKULIĆ, sinovi Miloša i Rose, GARIĆ, Goran VIŠKOVIĆ, po nadimku "Vjetar". Smjestili su nas u prostoriju identičnu onoj na prvom spratu. Tu smo sproveli noć.

00685745

18

Sutradan su počela "ispitivanja". Odvođeni smo iz sobe, po jedan ili dvojica, u drugu sobu u kojoj su se nalazile dvije stolice i stol. Rečeno mi je da sjednem na stolicu okrenut naslonu. Ruke su mi bile pružene preko naslona u pravcu stola. Jedna ruka mi je bila vezana za gornji dio noge od stola na jednoj, a druga na drugoj strani. Stopala su mi bila vezana za prednje noge stolice. Tukla su me četvorica muškaraca palicom, metalnim cijevima i metalnim lancima. Ta su četvorica bili: STUPAR, Slađan PAJIĆ, sin Radislava, Goran PAJIĆ, sin Brane, i VIŠKOVIĆ po nadimku "Vjetar". Oni su pripadali specijalnoj vojnoj policiji. Nosili su svjetlo-zelene maskirne uniforme. Ni u jednom trenutku nisam bio ispitivan.

19

Nakon što sam premlaćen, vidio sam kad je Stevan MUMOVIĆ ubio Džemala AMBEŠKOVIĆA. AMBEŠKOVIĆ je bio bivši policajac iz Zvornika, a živio je u Vlasenici. AMBEŠKOVIĆ je u Vlasenici pomogao u organizovanju referenduma za suverenu Bosnu i Hercegovinu. Kad sam ga prvi put vidio bio sam zatvoren u sobi sa još dvadeset ljudi. GARIĆ i VIŠKOVIĆ su gurnuli AMBEŠKOVIĆA u sobu. AMBEŠKOVIĆEVO lice i stomak bili su natečeni i u modricama. AMBEŠKOVIĆ je bio vrlo mršav čovjek. Vidio sam ga otprilike dvadesetak dana prije njegove smrti. Tada mu stomak nije izgledao natečen. U prostoriji se zadržao samo oko dvadesetak minuta. U tih dvadeset minuta AMBEŠKOVIĆ je imao dovoljno vremena da nam kaže kamo je išao i kako je uhvaćen. Nije imao dovoljno vremena da nam kaže ko ga je tukao.

20

Nakon toga sam na vratima zatvoreničke prostorije ugledao Stevana MUMOVIĆA. On je rekao AMBEŠKOVIĆU da izađe iz sobe. Iz zatvoreničke prostorije sam vidio kako su se vrata sobe otvorila prema van s lijeva na desno. Nalazio sam se tačno pred vratima na udaljenosti od oko jednog metra. Vrata su bila otvorena prema hodniku pod kutem od otprilike 145 stupnjeva. MUMOVIĆ je iskoračio na lijevu stranu. Vidio sam mu sjenu na vratima. Na hodnik je svjetlo dolazilo sa stepeništa na lijevoj strani. Na suprotnoj je strani hodnika bilo mračno. Kancelarija nasuprot zatvoreničke prostorije imala je staklo iznad vrata. Kroz tu staklenu ploču iznad vrata je dolazilo danje svjetlo. Kada je AMBREŠKOVIĆ zakoračio preko praga ulaza u prostoriju, dobio je udarac u potiljak. Nisam dobro vidio čime je AMBREŠKOVIĆ udaren u glavu jer se to vrlo brzo dogodilo. S mjesta na kojemu sam stajao u unutrašnjosti prostorije vidio sam da se AMBREŠKOVIĆ nagnuo i pao s lijeve strane vrata. Vidio sam njegove noge pred samim ulazom u prostoriju. Odmah potom sam čuo pucanj iz pištolja. Pretpostavljam da se radilo o pištolju jer sam već čuo zvuk koji proizvodi pucanj iz pištolja. Vidio sam kad je MUMOVIĆ odstupio jedan korak pred vratima zatvoreničke prostorije, pored ulaza u kancelariju koja se nalazila tačno nasuprot zatvoreničke prostorije. Vidio sam kako je na tom mjestu MUMOVIĆ zakopčao futrolu koja je bila pričvršćena za njegov remen. Vidio sam dio drške pištolja u MUMOVIĆEVOJ futrolu. Za vrijeme ovog incidenta u vratima nije bilo drugih sjena. Nisam čuo drugih glasova, niti da se itko drugi približavao vratima. Kad je MUMOVIĆ otvorio vrata, izgledalo je da je sâm. Vjerujem da je MUMOVIĆ bio sam u ovom incidentu, pošto se sve odigralo vrlo brzo. Nije prošlo više od minute od trenutka kada je MUMOVIĆ došao do vrata do trenutka kad je AMBREŠKOVIĆ ubijen. Nikoga drugoga nisam vidio u hodniku.

21

Nakon otprilike jedne do dvije minute Slaviša MILJANIĆ je došao do vrata zatvoreničke prostorije. Znao sam da je došao sa prvog sprata jer sam čuo kako su se metalna vrata na prvom spratu otvorila i zatvorila. Bio mi je poznat zvuk otvaranja i

00685746

22 zatvaranja tih vrata, pošto sam radio u vatrogasnoj stanici koja se nalazila na prvom spratu. MILJANIĆ se pojavio na ulazu zatvoreničke prostorije kroz otprilike 30 sekundi. Rekao je Eminu GOBELJIĆU, Dževadu TOPALOVIĆU i meni : "Izlazite napolje i utovarite ovo govno." Dao nam je plastičnu vreću i rekao da utovarimo tijelo u kombi. Okrenuli smo tijelo licem prema gore. Na licu mu nisam mogao puno toga razaznati, pošto je bilo puno modrica iz prethodnih premlaćivanja. Krv mu je bila na košulji i na pločicama na podu. Pokušavao sam da ne gledam u AMBREŠKOVIĆEVO tijelo jako dugo. Nakon što smo tijelo stavili u vreću, odnijeli smo ga u dolje kombi. Prepoznao sam da je to bio onaj isti kombi koji smo koristili u vatrogasnom odjeljenju. U kombiju nije bilo šofera. Mi smo se smjesta morali vratiti u zatvoreničku sobu. Na povratku su nas tukli dok smo se penjali uz stepenište. Ti koji su nas tukli su bili isti oni koji su nas tukli po dolasku u zatvor policijske stanice.

23 Sljedećeg dana, Ljubiša VUKOTIĆ, sin Drage, i Zoran OBRENOVIĆ, rođen 1973, sin Voje i Dragice, izveli su Salka MALČINOVIĆA po nadimku "Palačinak". MALČINOVIĆ se vratio sa višestrukim posjekotinama po tijelu. Rekao nam je da su mu VUKOTIĆ i OBRENOVIĆ utrljavali so u rane. ... Dok sam bio u logoru Batković, Mevludin KORKUTOVIĆ mi je rekao da su mu VUKOTIĆ i OBRENOVIĆ urezali "ogrlicu" u koži na vratu. Vidio sam tu "ogrlicu".

24 Premlaćivanja su se nastavila sljedećih 10 dana. Tukli su nas metalnim cijevima, lancima i kundacima pušaka. Ponekad su me tukli dvaput na dan, ponekad nijednom. OBRENOVIĆ me zarezao nožem po dva prsta, lijevoj ruci, lijevom koljenu i po desnoj potkoljenici. Za vrijeme tog incidenta, odveli su me samog u jednu prostoriju. Rekli su me da sjednem na stolicu. Nisam bio vezan. Automehaničar Simo, Ljubiša VUKOTIĆ i Zoran PANTIĆ su takođe bili u sobi. Simo je rođen 1962. u Piskavicama. Ni jedan od njih me nije dirao, osim OBRENOVIĆA. Jedino pitanje koje su mi postavili za vrijeme premlaćivanja bilo je "gdje je sakriven top". Mislim da su mislili na 76 milimetarski ZIS top ruske proizvodnje kojeg je JNA imala prije rata. Poznajem to oružje jer sam služio u JNA, ali nisam znao gdje se ono nalazi. Mislim da su možda sumnjali da ja nešto znam o tome jer je moj dobar drug, Mensur SMAJIĆ, sin Akifa, bio uhvaćen s ilegalnom automatskom puškom. Jedini drugi razlog zbog kojeg su me možda tukli jest svađa koju sam prije rata imao sa Milanom KOVAČEVIĆEM. On je ružno govorio o mom ocu koji je umro šest mjeseci prije nego što je počeo rat. KOVAČEVIĆ je bio pripadnik snaga specijalne policije u Vlasenici kad su Srbi preuzeli vlast. KOVAČEVIĆ je bio prijatelj osoba koje su me tukle.

25 S VUKOTIĆEM sam išao u školu. Zoran STUPAR je radio u firmi "Boksit", a kasnije je osnovao vlastito autoprevozno preduzeće. Slaviša i Ljubiša SEKULIĆ doselili su iz Sekulića u Vlasenicu. Slavišina žena je radila u firmi "10. avgust". Ljubiša je bio u JNA šest mjeseci prije rata. Slaviša i Ljubiša imaju dva brata oficira JNA. GARIĆ je radio u šumariji. Inače je porijeklom iz Garića. Goran VIŠKOVIĆ je radio u "Poletu", preduzeću za marketing. Živio u dijelu Vlasenice oko Panorame. Star je otprilike 35 godina, oženjen je i ima dvoje djece.

26 U opštinski zatvor u Vlasenici sam prebačen 2. juna 1992. nakon što me je jedan prijatelj, Srbin, vidio u zatvoru. Ta se osoba zove Boro MLJIĆ. Poznavao sam ga nekih šest ili sedam godina. Postali smo dobri prijatelji otprilike dvije godine prije no što je počeo rat. Kad me je ugledao, pitao me je zašto sam tu i da li sam jeo. Donio mi

je hrane i cigareta izvana. Rekao mi je da on nema ovlaštenje da me oslobodi, ali da će pokušati da sredi da me prebace u zatvor. Jedina hrana koju smo dobijali u policijskoj stanici bilo je ono što su nam donosili prijatelji ili rodbina.

27

Kad sam stigao u opštinski zatvor pretražili su me i uzeli sve vrijedne stvari. Smjestili su me u ćeliju broj 1. U ćeliji je bilo deset muškaraca, Muslimana. Još deset Muslimana je tog dana dovezeno. U taj se zatvor moglo smjestiti samo 50 zatvorenika. Po mojoj procjeni u zatvoru ih je bilo 150. Kako se zatvor punio, grupe zatvorenika su odvođene napolje. Dana 2. juna iz moje je ćelije izvedena grupa od 20 ljudi. Među njima su bili: Bato ŠARAČEVIĆ, Sakib HADŽIĆ, Salko MUMINOVIĆ, Mehmed MUMINOVIĆ, Bećir BIŠEVIĆ, Hajrudin OSMANLIĆ zvani "Harko", Sead KAVAZOVIĆ, Irfo KAVAZOVIĆ, tri mladića (jedan star 15 godina) iz Zaklopače, Fadil HABIBOVIĆ, Fadil TELALOVIĆ koji je radio kao konobar u Eskaliburu, i još četiri osobe iz Žutice. Od ljudi iz druge ćelije tu su bili: Mevludin HATUNIĆ, Nezir BORIĆ, Hadžan JURALDŽIĆ, Avdo SARAJLIĆ, Sadik KONJEVIĆ i Muharem TELALOVIĆ sa svoja dva sina. Od te sam grupe ljudi u Sušici zatekao samo trojicu: HATUNIĆA, BORIĆA i JURALDŽIĆA.

28

Dok sam bio u opštinskom zatvoru, morao sam ići u Drum da pokapam tijela. Drum je muslimansko predgrađe Vlasenice. Zakopao sam 22 tijela. Od tih sam ljudi četvoricu lično poznao. To su bili: Ekrem JAHIĆ, star otprilike 33 godine, njegov otac Abdulah, star otprilike 60 godina., Osmo HODŽIĆ, star otprilike 30 godina i Nedžad HODŽIĆ s nadimkom "Havarija", star 31 ili 32 godine. Sva tijela su bila tijela odraslih muškaraca i sva su, osim jednog, imala po jednu strijelnu ranu između očiju. Izgledalo je kao da su gađani iz velike blizine. Oko rane je bio vrlo taman krug. Osmo HODŽIĆ je pogođen u grudi. Tijela su bila ukočena i uredno poslagana jedno do drugog ispred mjesnog kafića. Vlasnik kafića bio je poznat po imenu Nezir. Bio je Musliman. Po tijelima je bilo muha i zaudarala su. Trbusi ljudi koje sam poznao bili su nešto natečeniji nego kad su bili živi. Odjeća im je bila poderana na leđima i prljava. Poderotine nisu bile vodoravne, već okomite. Izgledalo je kao da su ih vukli do kafića. Natovarilo sam tijela na jedan traktor. Odvezli smo se do muslimanskog groblja pored stadiona Boksit. Mjesto na kojem su zakopani nalazi se preko puta ulice, nasuprot stočne pijace i zaklona za beskućnike, te pored ceste za Drum. Na početku sukoba u Bijeljini, prije nego što je JNA došla u Vlasenicu, na raskršću sa cestom za Drum nalazio se muslimanski kontrolni punkt. Drum je bio muslimansko mjesto. Samo je dvoje Srba živjelo u tom mjestu. Mislim da je na početku sukoba selo Drum bilo bolje organizovano od Muslimana u Vlasenici. Stražari su mi rekli da prvo pretražim tijela i uzmem sve vrijedne predmete i dokumente. Sva smo tijela zajedno uredno položili u rupu koja je već bila iskopana. Zatim smo ih polili krečom i na vrh posuli zemlju. Rovokopač, koji je već bio na groblju, je zatrpao tijela. Rovokopač je veliko motorno vozilo koje se koristi za kopanje. Sljedeći stražari su bili prisutni u Drumu i na pokopu na muslimanskom groblju pored Druma: Zoran OBRENOVIĆ, Zoran STUPAR, Dragan PEČENICA i Simo. Žene u logoru Sušica su rekle da je u tim ubojstvima učestvovala žena po imenu Dosta. Ona je radila u firmi "Polet" i bila je prva žena iz Vlasenice koja se 1983. priključila JNA. Došla je do čina poručnika.

29

Dok sam bio u zatvoru, tukla su me braća SEKULIĆ, zatim MATIĆ, RAVNJAK i DJURIĆ. DJURIĆ je bio iz Tugova, oko tri kilometra od Vlasenice. Imao je oko 25 godina, bio je nizak rastom i imao crvenkasto-plavu kosu. Oni su puštali druge Srbe da tuku zatvorenike. Unutra su puštali i dječake i djevojčice. Djevojčice su nas pitale

00685748

da li smo se ikada zabavljali sa Srpkinjama. Ako jesmo, tukli bi nas. U tim premlaćivanjima u policijskoj stanici i zatvoru izgubio sam pet zubi.

30

Iz opštinskog zatvora redovno su izvodili grupe ljudi koji se nikada nisu vraćali, pogotovo nakon smrti KRALJEVIĆEVOG brata. KRALJEVIĆ je bio komandant specijalnih snaga.

31

U logor Sušica sam prebačen 18. juna 1992. Dragan BASTAH, SOKANOVIĆ, načelnik zatvora i još dva stražara ušli su u prostoriju. BASTAH je na sebi imao maskirnu uniformu, a SOKANOVIĆ plavu policijsku uniformu. SOKANOVIĆ je rekao da će Hasan KULJANČIĆ i Dževad TOPALOVIĆ ostati u zatvoru. Nas ostale su ukrkali na kamion Zastava 650. Vlasnik kamiona bio je BASTAH. Vozili su po gradu oko 15 minuta. Izgledalo je kao da žele da izgubimo orijentaciju. Zaustavili smo se kod policijske stanice. Još nekoliko zatvorenika iz policijske stanice su ukrkali u kamion. Dvojica od tih ljudi imali su isto ime: Bajro DURIĆ. Jedan od DURIĆA bio je mentalno zaostao, imao je oko 20 godina, tamnu kosu i put. Na kamion su zatim stavili ceradu i nastavili kroz grad. Ne znam ko je stavio ceradu na kamion. Na ceradi je bila jedna rupica, pa smo mogli vidjeti kad smo se zaustavili kod kafića "Lovac" u Vlasenici. Zatim smo skrenuli na brdsku cestu prema Sušici.

32

Logor se sastojao od zgrada koje su najprije bile vlasništvo šumarije, a zatim su predane teritorijalnoj odbrani za skladište oružja. Komandant logora je bio Dragan NIKOLIĆ po nadimku "Jenki". NIKOLIĆ je dočekao kamion. Zatvorenike je popisao Goran TEŠIĆ zvan "Goce". TEŠIĆ je takođe bio stražar u logoru. Kad sam ušao u hangar, ugledao sam poznate ljude iz Vlasenice i okolnih sela, Šekovića i Kalesija. Tu je bilo oko 500-550 ljudi. U to vrijeme je bilo oko 6 do 7 žena. Najstarijoj je bilo oko 80 godina. U hangaru su nas smjestili na betonski pod.

33

NIKOLIĆA sam poznao zadnjih 6 ili 7 godina. Mislim da je alkoholičar. Radio je u firmi "Alpro". Star je između 33 i 35 godina. Oko 90% vremena je provodio sa Goranom TEŠIĆEM. NIKOLIĆ je bio blizak s osobom po imenu Nedžmin AGANOVIĆ zvanim "Herc" i Mirom PAVLOVIĆEM. AGANOVIĆ je bio muslimanski zatvorenik. PAVLOVIĆ je Srbin, ali ga od početka rata nisam vidio. Na početku rata, NIKOLIĆ je bio pripadnik srpske specijalne vojne policije.

34

Ne znam ko je NIKOLIĆA postavio za komandanta logora. Kad smo mi došli, on je rekao da je on komandant logora. NIKOLIĆ je izjavio da je on bog i zakon. Svi su Srbi u logoru bili podređeni NIKOLIĆU. Vidio sam stražare kako mu prilaze da mu kažu što se zbiva. NIKOLIĆ je imao listu imena na kojoj bi označavao ko je u logoru išao na rad. On je davao dozvolu za odlazak na rad preko dana. Ako su bila dva brata u logoru, jedan bi uvijek ostajao. To se radilo kako bi spriječili ljude da bježe za vrijeme rada.

35

NIKOLIĆ je uvijek nosio maskirnu uniformu. Nosio je i vojnički opasač i na njemu jednu oštru metalnu granatu, jednu ručnu granatu M-75, jedan pištolj 7,62 mm i 30 cm dugačak bajonet od puške M-48. Imao je takođe i automatsku pušku 7,62 mm.

36

Po dolasku u Sušicu, Boric JURALDŽIĆ i HATUNIĆ su mi rekli da je autobus koji ih je dovezao u Sušicu nastavio prema Mračnici koja je dio Debelog Brda. Znao sam za veliku prirodnu jamu na Mračnici. Sljedećeg dana, drugi zatvorenici su rekli da su

00685749

vidjeli rovokopač od komunalnog preduzeća u Vlasenici. Ja znam za samo jedan tip ovakve mašine u Vlasenici. Koristi se za kopanje i ima široke gume umjesto gusjenica.

37

Ujutro 22. juna 1992, oko 1 sat ujutro, NIKOLIĆ je izveo Durmu HANDŽIĆA, penzionera firme "Boksit", i Asima ZILDŽIĆA zvanog "Džigara", penzionera firme "10. avgust". NIKOLIĆ je bio sam. NIKOLIĆ je ušao u hangar i pitao Durmu gdje mu je sin. Pošto mu Durmo nije mogao odgovoriti, izveo ga je van. NIKOLIĆ je takođe izveo Asima. Čuo sam vriskove u blizini platforme za utovar.

38

HANDŽIĆ i ZILDŽIĆ su se vratili u hangar oko 40 minuta kasnije. HANDŽIĆ je uhodao u hangar vrlo sporo. ZILDŽIĆA su, mislim, dovukli unutra braća MAHMUTOVIĆ, Meho DURMIĆ i Safet OMBASIĆ. Nisam jasno vidio ljude koji su unijeli ZILDŽIĆEVO tijelo. Zatvorenici koji su bili u blizini pomogli su im da dođu do svojih mjesta. ZILDŽIĆ je umro oko 15 minuta nakon što je došao u hangar. Ništa nije rekao. Tijelo mu se samo treslo. ZILDŽIĆEVO tijelo je izneseno ujutro. NIKOLIĆ je došao ubrzo nakon toga i rekao HANDŽIĆU "vidiš Asim je mrtav, hoćeš mi odgovoriti?" HANDŽIĆ je tražio da ustane i vidi svjetlo. Ustao je i uputio se prema vratima gdje je pao i umro. HANDŽIĆ je umro ispred Huse ISAKOVIĆA i Danijela MUJKANOVIĆA. Milan NIKOLIĆ, NIKOLIĆEV brat, rekao je Hajrudinu i Hasimu FERHATOVIĆU da odnesu tijela i da ih pokopaju. Kad se Hajrudin vratio, rekao je da je tijela pokopao na muslimanskog groblju u blizini stadiona Boksit.

39

Dana 19. ili 20. juna 1992, Reuf RAŠIDAGIĆ je dovezen u logor; odmah su počela premlaćivanja. Reufov brat, Sabahudin, bio je aktivista SDA. NIKOLIĆ je htio znati gdje je Sabahudin i gdje je ostavio pušku. NIKOLIĆEVA sestra i Reufova žena su bile dobre prijateljice. NIKOLIĆ je rekao "nije važno što su moja sestra i tvoja žena dobre prijateljice, pišaćeš krv ako ne progovoriš." Vidio sam kad je NIKOLIĆ tukao Reufa. Reuf je u hangaru bio blizu mene. Samo ga je NIKOLIĆ tukao. Vidio sam da je tukao Reufa četiri ili pet dana oko pet puta dnevno. Reuf je molio NIKOLIĆA da ga ubije. NIKOLIĆ mu je odgovorio da jedan metak košta tri DM. Za vrijeme premlaćivanja, NIKOLIĆ je govorio "reci mi bilo šta, reci mi kad sam ja zadnji put bio u kinu, samo mi reci nešto." Reuf je počeo mokriti krv. Reuf je sa mnom poslat u logor Batković 30. juna. Iz Batkovića je razmijenjen 21. jula 1993. i otada nisam čuo za njega.

40

NIKOLIĆ je takođe tukao čovjeka po prezimenu ARNAUT. Ime oca mu je Rifet. ARNAUTOV nadimak je "Čiče". NIKOLIĆ je stalno pitao gdje mu je brat. ARNAUTOV brat je "ilegalno" otišao iz Vlasenice prije okupacije od strane JNA. Jednom je NIKOLIĆ ušao u hangar i rekao ARNAUTU da stavi ruke iza glave i klekne na pod. NIKOLIĆ je rekao ARNAUTU da zabaci glavu. Zatim mu je NIKOLIĆ stavio bajonet u usta. ARNAUT nije rekao da li ga je porezao, ali sam vidio krv na NIKOLIĆEVOM nožu. Kasnije sam vidio kako ARNAUT iskašlja i pljuje krv.

41

Jednog dana su neki stražari pozvali van mene i Emina GOBELJIĆA. Odveli su nas u stan Jusufa DAUTOVIĆA na Trgu oslobođenja. Stan mu je bio na trećem katu. Rečeno nam je da ispraznimo veći dio kuće. Ulazna vrata su bila provaljena. Iz dnevnog boravka smo pokupili sve osim kožnog kauča, polica, televizora i stereo uređaja. U spavaćoj sobi smo pokupili sve osim bračnog kreveta i ormara. Dvije žene,

po imenu Sija i Biba, bile su u stanu. U stanu su bile još dvije žene iz Gradine, stare oko 20 godina. OBRENOVIĆ, Bato MILIĆ i još jedan vojnik sjedili su na kauču i pili kafu i viski. OBRENOVIĆ je rekao jednoj od djevojaka da će ju oženiti. Ona nije odgovorila. Stvari koje smo iznijeli iz kuće zamotane su u pokrivače i kamionom, vlasništvo Slavka POPOVIĆA, prevezene u logor Sušica. Na kamionu je bio znak njegove firme, ATC INŽINJERINGPROMET. Stvari su spaljene iza logora Sušica. Dopustili su nam da drugi madrac odnesemo jednom invalidu u logor.

42 Galiba SMAJLOVIĆA i Dževada ŠARIĆA su u više navrata izvodili i tukli. SMAJLOVIĆ danas možda živi u Živincama, a možda je otišao iz zemlje. Dana 25. juna 92, SMAJLOVIĆA i ŠARIĆA su tukli negdje iza ručka. Izveli su ih Ljubinko DJURIĆ, NIKOLIĆ, Ljubiša VUKOTIĆ, Siniša ORAŠANIN i još neki stražari. Samo sam čuo vriskove. Isti stražari su ih donijeli natrag do ulaznih vrata. SMAJLOVIĆA su drugi zatvorenici dovukli do njegovog mjesta u hangaru. ŠARIĆ je ušao hodajući pognut. SMAJLOVIĆ je bio u nesvijesti. Došao je k sebi nakon otprilike sat i po. Čuo sam kad je jednom drugom zatvoreniku govorio da su ga tukli kod "A" stupa ispred hangara. SMAJLOVIĆ je rekao "ubijali su me". Kad su ga drugi zatvorenici pitali zašto su ga tukli, SMAJLOVIĆ je odgovorio "što manje znaš, bolje za tebe; optužili su me ni za šta." Ljudi su se bojali govoriti jer je na straži u hangaru bio predstavnik zatvorenika kojeg je postavio NIKOLIĆ. Tim predstavnicima se nije moglo vjerovati. Ovo su imena zatvorenika-stražara kojima drugi zatvorenici nisu vjerovali: "Braco" AGIĆ, Alija FERHATOVIĆ s nadimkom "Gico", Bernes HADŽIĆ, Enes HADŽIĆ, Ekrem KLEMPIĆ i Nedžmin AGANOVIĆ. Bernes i Enes su više vremena provodili sa četnicima. Oni su sinovi Bibe, NIKOLIĆEVE spremačice. Vidio sam brojne modrice po SMAJLOVIĆEVOM tijelu. Meho KULJANČIĆ, za kojeg mislim da sada živi u Njemačkoj, stavio je krpu napunjenu solju na SMAJLOVIĆEVE modrice. Nisam vidio otvorene rane na njegovim rebrima, ali su modrice bile vrlo tamne. ŠARIĆ nije ništa rekao. Na ŠARIĆU nisam vidio nikakvih modrica, ali je izgledao vrlo blijed i držao se za stomak.

43 Kasnije iste večeri, NIKOLIĆ je došao u hangar. Držao je predmet koji je mnogim zatvorenicima oko mene izgledao kao ručna granata. Prepoznao sam, zbog svoje službe u JNA, da se radi o kapsuli suzavca. Ta kapsula suzavca je izgledala neupotrebljena. NIKOLIĆ je držao udarnu iglu kapsule i rekao: "Što bi vi uradili da ovo bacim među vas?" Zatim je drugim zatvorenicima naredio da zatvore prozore. NIKOLIĆ je u više navrata dolazio do ljudi, napinjao pištolj, gurao ga zatvoreniku u usta i pritiskao obarač. NIKOLIĆ je izašao iz hangara i vratio se oko 10 ili 10 i 30 te večeri. Počeo je pucati iz automatske puške po zidu iznad naših glava. Pitao je ko je krijumčario njemačke marke i gdje je taj što je imao hrvatsku zastavu na svojim kolima. Zatim je ponovo otišao.

44 Dana 26. juna 92, oko 2 ili 2 i 30 ujutro, OBRENOVIĆ, Sladjan PAJIĆ i Ljubinko DJURIĆ došli su u hangar i izveli Musu ZEKIĆA. Musa je bio optužen da je ubio jednog Srbina. Vrata su dijelomično zatvorili, pa ih odmah ponovo otvorili i izveli Muharema KOLAREVIĆA. Čuo sam pucanj odmah pošto je KOLAREVIĆ izašao. KOLAREVIĆEV sin Medin, star 18 godina, takođe je bio u Sušici, pa je zatim premješten u logor Batković. Isti stražari su ušli unutra i probudili ŠARIĆA. OBRENOVIĆ je rekao ŠARIĆU da izađe. Manji ulaz na velikim vratima hangara se otvorio prema unutra. Čim su se vrata zatvorila, čuo sam užasan vrisak.

00685751

45 Nakon minutu-dvije, ušla je ista grupa stražara. Ja sam napravio grešku što sam previsoko podigao glavu. OBRENOVIĆ je ušao unutra vičući "ko je pokušao pobjeći". Zatim je naredio zatvorenicima da ustanu i zatvore prozore. Prozori su bili otprilike tri metra od poda. OBRENOVIĆ mi je prišao i rekao "Miki, dođi ovamo." Nikad me prije nije zvao "Miki". Pitao me ko je pokušao pobjeći i ja sam mu rekao "ne znam, spavao sam." PAJIĆ me zgrabio za košulju i gurnuo prema vratima. DJURIĆ je stajao naslonjen s unutrašnje strane vrata hangara. DJURIĆ je stao između mene i PAJIĆA. DJURIĆ je rekao: "Njega ne možeš uzeti. Možeš uzeti bilo koga drugoga iz hangara." PAJIĆ je rekao DJURIĆU "ali znaš" i DJURIĆ je odgovorio "da, znam, ali neću ti dati da ga odvedeš." DJURIĆ mi je rekao da se vratim natrag na svoje mjesto. Dok sam stajao na vratima bilo mi je teško išta vidjeti napolju. Dva reflektora su bila uperena na vrata hangara i zaslijepljivala me. Vidio sam samo par nogu i cipele sa donovima prema gore. Ne znam zašto su mene izabrali. Mislim da je to bilo zato što sam previsoko podigao glavu da vidim što se dešava u hangaru. Mislim da je DJURIĆ spriječio da me izvedu zato što smo bili kolege posljednjih deset godina i družili se nakon posla. Dok sam se vraćao do svog mjesta u hangaru, OBRENOVIĆ me pratio i došao do Rašida FERHATBEGOVIĆA. OBRENOVIĆ mu je rekao da ustane. Čim su se vrata hangara zatvorila, čuo sam pucanj. Nakon toga sam zaspao.

46 DJURIĆ, PAJIĆ i OBRENOVIĆ su svo vrijeme bili naoružani. DJURIĆ je imao papovku 59/66. Papovka 59/66 je oružje za pojedinačnu paljbu s okvirom od 10 metaka. PAJIĆ i OBRENOVIĆ su imali M-70; to je mali mitraljez. Ima okvir sa 30 metaka, a služi za pojedinačnu ili rafalnu vatru. Oba naoružanja koriste metke kalibra 7,62 mm. DJURIĆ je na sebi imao uniformu JNA. PAJIĆ i OBRENOVIĆ su bili u običnim maskirnim uniformama.

47 Sve sam te ljude dobro poznavao. Siguran sam da su to ljudi koji su te noći došli u hangar. Porodica OBRENOVIĆ i moja porodica povezane su ženidbom. Njegova rodica je već sedam godina udata za mog starijeg brata. Njegov otac i majka su Vojo i Dragica. Vojo je bio šofer, a Dragica je radila u fabrici "Elastik". Kuća OBRENOVIĆA nalazila se preko puta kuće moje majke u Piskavicama. OBRENOVIĆA bi često vidao u njegovom dvorištu. Bio sam u njegovoj kući kad su slavili OBRENOVIĆEV odlazak u JNA. Skoro svake večeri sam vidao OBRENOVIĆA u lokalnim kafićima. Pozdravljali smo se. Jedan drugog smo zvali "prika". "Prika" je skraćeno od prijatelj, a ta se riječ koristi kad su porodice rodbinski povezane. Vidao sam ga na porodičnim proslavama za praznike.

48 Sladjan PAJIĆ je rođen u Misarima. Rođen je 1972. ili 1973. Dobro poznajem njegovu porodicu. Otac mu se zove Radislav. Radislav je radio za firmu "10. avgust". Bio sam u Radislavovoj kući. Dok sam bio dobrovoljni vatrogasac, dolazio sam im na kuću da gasim vatru u štali. Razgovarao sam sa PAJIĆEM za vrijeme tog incidenta. Njegove se sestre zovu Gordana i Snežana. Sa Gordanom sam išao u školu. PAJIĆ bi često dolazio u bar hotela Panorama. Pozdravljao sam se s njim otprilike jednom nedeljno. PAJIĆ je pucao iz svog oružja iznad glava ljudi koji su pokušavali napustiti grad s autobusne stanice u Vlasenici.

49 DJURIĆU je između 35 i 40 godina. Rođen je u okolici sela Milići. Oženjen je kćerkom Brane KOVAČEVIĆA. Bio mi je kolega u "10. avgustu". Poznajem ga od svoje 16 ili 17 godine kad sam počeo praksu u firmi "10. avgust". Odmah po

00685752

završetku srednje škole, počeo sam raditi sa njim puno radno vrijeme. Mašine su nam bile jedna blizu druge. Često smo zajedno išli na pauze za ručak, cigaretu ili kavu. Odlazili smo zajedno na piće nakon posla. On je bio predsjednik sindikata.

50 Rano ujutro, Milan, NIKOLIĆEV brat, došao je u hangar i rekao braći FERHATOVIĆ da ustanu i izađu iz hangara. Vratili su se oko 9 sati ujutro. Kad sam kasnije u grupi zatvorenika otišao u klozet, vidio sam lokvu krvi koja se pojavila ispod pijeska pored "A" stupa. Dan ranije nije bila tamo. Kad smo se vratili u hangar, niko nije ništa komentarisao. Bojali smo se pitati braću FERHATOVIĆ šta se desilo, plašeći se za njihovu sigurnost. Rano izjutra primjetio sam da četiri tinejđerke nisu u hangaru. To su bile Adana i Cica PATKOVIĆ, DELIĆ, kći Mubinova, i Enisa TOPALOVIC.

51 Dana 27. juna, u logor je došao jedan čovjek u uniformi JNA. Imao je oznake majora. Bio je sa ljudima u svjetlim maskirnim uniformama. Sa njima su bili NIKOLIĆ i Veljko BAŠIĆ. Major je obavijestio zatvorenike iz Kalesija da će biti razmijenjeni. BAŠIĆ je NIKOLIĆU dao komad papira. NIKOLIĆ je počeo da čita imena sa tog papira. Prozvano je oko 70% ljudi iz Kalesija koji su bili zatvoreni u Sušici. Ukrcani su u tri autobusa. NIKOLIĆ je nastavio da čita imena sa papira. Oni zatvorenici koji nisu bili na BAŠIĆEVOJ listi su dodani. Oko deset Muslimana koji su prije rata bili NIKOLIĆEVI prijatelji bili su prije toga izvedeni iz hangara. Ti su ljudi bili na listi, ali ih je NIKOLIĆ sakrio prije BAŠIĆEVOG dolaska. Zatim su BAŠIĆ i major otišli. Nama su rekli da autobusi idu za Kalesiju i Kladanj. /S/ tim sam ljudima kasnije bio u Batkoviću. NIKOLIĆ je nastavio čitati sa papira. Rekao je da će ti ljudi otići sutra.

52 U Batković sam prebačen 30. juna. NIKOLIĆ i BAŠIĆ su bili u logoru Sušica. NIKOLIĆ je pročitao moje ime sa liste. Mog brata nisu prozvali. Otišao sam NIKOLIĆU i pitao može li i moj brat ići. Rekao mi je da ću morati da razgovaram sa BAŠIĆEM. Prišao sam BAŠIĆU i pitao ga, ali on mi je rekao da se maknem.

53 Na putu za Batković, zaustavili smo se pored policijske stanice. Zamjenik komandira policijske stanice, Vojo NIKOLIĆ, skinuo me je s autobusa. Odveden sam u policijsku stanicu u Vlasenici. Pitali su me da li sam ja sin Emina OSMANOVIĆA. Rekao sam da sam ja Bajrov sin. Vojo NIKOLIĆ je otišao gore i vratio se za otprilike deset minuta. Ja sam ostao sa policajcem Borom MIJIĆEM. Vojo NIKOLIĆ se vratio, pa sam njega i MIJIĆA zamolio da razgovaraju sa Manetom DJURIĆEM da me se ne razdvaja od mlađeg brata. Ni jedan od njih nije htio da pomogne. Vratili su me natrag u autobus za logor Batković.

54 Po dolasku u logor Batković, rečeno nam je da sidemo s autobusa sa rukama iza glave. Kad smo izašli iz autobusa, tukli su nas palicama i metalnim cijevima. Pretražili su nas i oduzeli sve vrijedne predmete koji su nam preostali. Veljo nas je prozivao sa liste. Ne znam Velji prezime. Tukli su nas dok smo ulazili u hangar.

55 Stražari koji su najviše tukli dok sam bio u Batkoviću, a čija su mi imena rekli drugi, su: Veselin NIKOLIĆ, Zoran ŽARIĆ, "Major", zaposlen u firmi Semberija, PANIĆ iz Sarajeva i Gligor iz Goražda.

00685753

- 56 Zulfu HADŽIOMEROVIĆA, starog oko 70 godina, u više su navrata izabirali za premlaćivanje. Optužili su ga da ima tetovirano "U" ispod lijeve ruke. Meni to nije ličilo na "U". Njega su u Batković prebacili iz opštinskog zatvora u Vlasenici.
- Oko 2. ili 5. jula 92, HADŽIOMEROVIĆ je umro od posljedica jednog premlaćivanja. Gligor i "Major" su ga počeli tući. Veselin NIKOLIĆ se priključio kasnije. Priključili su se i neki policajci iz Zenice. HADŽIOMEROVIĆA su tukli nogama i udarali policijskim palicama i puškama. Huso ISAKOVIĆ i Danijel MUJKANOVIĆ s nadimkom "Cica" bi mogli znati imena policajaca iz Zenice. Otprilike sat vremena kasnije, zatvorenici koji su bili oko mene rekli su da umire. Otišao sam do HADŽIOMEROVIĆA da vidim da li mogu da pomognem. Ležao je na prsima. Pomogao sam da ga se okrene, ali već je bio mrtav. Stražari su ušli i naredili Hasanu KULJANČIĆU, Mirsadu MAHMUTOVIĆU, Avdi TOPČIĆU, Muhamedu TOPČIĆU, Avdi KLEMPIĆU i meni da ga iznesemo. Jednom prilikom prije toga stražari su prisilili jednog zatvorenika, Nuriju ALIĆA, da ga tuče. ...
- 57
- 58 Nakon otprilike jednog sata, prišla su nam dva čovjeka u uniformi JNA sa činom kapetana i oznakama ljekara. Htjeli su da ga pregledaju. Zadiigli smo mu košulju i vestu. Vidio sam da mu je tijelo prekriveno modricama crne boje. Ljekari su rekli da je umro prirodnom smrću. HADŽIOMEROVIĆEVA je odjeća bila mokra. Njegovo tijelo sam natovario na vojni kamion.
- 59 Mislim da su Husein, zlatar, i Ferid ZEČEVIĆ, vlasnik restorana Belamy, umrli istog dana, ali se ne mogu sjetiti datuma. Njih su tukli u kasarni prije nego što su stigli u Batković. Nisam vidio to premlaćivanje. Ujutro, oko 5 i 30 ili 6 sati, ZEČEVIĆEVO je tijelo bilo ukočeno. Husein je bio još živ, ali nije mogao da ustane. Bio sam napolju na doručku kad sam vidio da iznose oba tijela. Otprilike sat vremena kasnije, stavili su ih na kamion.
- 60 Ovo su ljudi koje su odabirali za pramlaćivanja u Batkoviću: Nedim MOSTARČEVIĆ, Mirsad KURALIĆ iz Tojsića, Amir BERBIĆ iz Vlasenice i Fadil ALIHODŽIĆ iz Vlasenice. Mislim da su BERBIĆA optužili da je pravio noževe kojim su ubijani Srbi. Ostali zatvorenici su bili iz Zvornika, Diviča, Rogatice, Srednje, Trnave i Jasenja. Stariji su ljudi poumirali tokom sljedeće godine, vjerovatno zato što su oslabili. Čuo sam da je jedna osoba iz Brčkog ustrijeljena i da su dva mladića pretučena i kasnije nađena mrtva. Iz Batkovića sam pušten 21. jula 1993.
- 61 Za vrijeme mog boravka u Batkoviću, tri zatvorenika su izgleda dobrovoljno učestvovali u premlaćivanjima. To su: Fikret SMAJLOVIĆ s nadimkom "Piklić", Džemal ZAHIROVIĆ nadimak "Špajzer" i Esad BEKRIĆ. Mislim da su oni sami htjeli da učestvuju u premlaćivanjima jer su tukli druge zatvorenike u prisustvu i bez prisustva drugih stražara. Činilo se da su gori od četničkih stražara.
- 62 SMAJLOVIĆ je bio visok, krupan rastom, smeđe kose, nije imao brade ni brkova. Mislim da je zadnji put viđen u Mađarskoj. On je iz Brezovog Polja. Prije rata je organizovao stanovnike Brezovog Polja s obala Save da se bore protiv Hrvata. Ljudi iz Brezovog Polja su bili većinom lojalni srpskim vlastima. Ti su stanovnici bili naoružani. Po dolasku u logor, SMAJLOVIĆ je postavljen za šefa zatvorenika-stražara. Bio je smješten u jednoj drugoj zgradi u logoru Batković. Izgledalo je da je on komandirao svim zatvorenicima-stražarima u drugim zgradama. Vidio sam druge

zatvorenike-stražare da idu njemu. Ljudi koji su htjeli da mijenjaju devize mogli su samo SMAJLOVIĆU da se obrate. Bio je jedini zatvorenik kojemu je bilo dopušteno da nabavlja cigarete i ostali zatvorenici su morali da plate onoliko koliko je on tražio. On je odlučivao ko će ići iz logora na rad i gdje će ići. Vidio sam ga da tuče Aliju po nadimku "Konjanik", Fadila ALIHODŽIĆA, Nedima MOSTARČEVIĆA, Mirsada KURALIĆA i Ejuba SMAJIĆA. Tu su grupu zvali "specijalna grupa". Ta je grupa sjedila u jednom dijelu logora i stalno su ih tukli. SMAJLOVIĆ bi ih tukao rukama, šakama, svojim vojničkim kaišem i palicama. Udarao ih je i nogama. Nisam ga poznao prije dolaska u Batković. Njemu je bilo dopušteno da ide u Bijeljino kako je htio. Bilo mu je takođe dopušteno da u logoru drži i koristi svoja kola.

63 ZAHIROVIĆ je bio Ciganin iz Zenice. Četnici su ga uhapsili u blizini Šekovića. Bio je takođe u logoru Sušica. On je vodio radne grupe u polje. Vodio je ljude u Koraj. Oni su pljačkali muslimanske kuće. Pošto se nakupio novaca i zlata iz tih kuća, nije se vratio u Koraj. ZAHIROVIĆ je imao skoro istu ulogu kao SMAJLOVIĆ. Tukao je iste ljude iz "specijalne grupe". Vidio sam ga kako jednog čovjeka tuče kamenom veličine glave. Ljude je tukao stolicama, električnim kablovima i palicama. Razmijenjen je zajedno sa dva druga čovjeka iz Zenica, Husom i Danijelom. Ne znam gdje je ZAHIROVIĆ danas.

64 BEKRIĆ je bio vojni policajac iz Doboja. Služio je u JNA u Tuzli prije rata. Iz Tuzle je otišao 15. maja 1992. Neko je vrijeme bio u zatvoru u Ugljeviku. Iz tog je zatvora i doveden u Batković. On je bio u istom šatoru kao i drugi Muslimani bivši vojnici JNA. On je vodio grupe koje su išle u sela Akmačići i Janjari. Tada bi krali stoku i ličnu imovinu. BEKRIĆ je tukao zatvorenike palicama i udarao nogom u čizmi. Pušten je u Janji zajedno sa grupom drugih zatvorenika iz Batkovića (starijim ljudima, djecom i bivšim vojnicima JNA). Mislim da je danas u Tuzli.

65 Mislim da je Milomir STANIĆ bio odgovoran za sve civilne i vojne službe u Vlasenici. Mane DJURIĆ i KRALJEVIĆ su njemu bili podređeni. DJURIĆ je upravljao civilnim službama, a KRALJEVIĆ vojnim službama. BAŠIĆU je bio nadređen KRALJEVIĆ. Draganu NIKOLIĆU je bio nadređen BAŠIĆ. Logorskim stražarima je bio nadređen Dragan NIKOLIĆ. Vojo NIKOLIĆ je odgovarao jednoj drugoj osobi po prezimenu STANIĆ. STANIĆU je bio nadređen Mane DJURIĆ. Policajci su odgovarali Voji NIKOLIĆU.

66 Dok je Vlasenica bila okupirana od strane JNA, Srbi su organizovali zapovjednu strukturu. Osnovan je srpski opštinski krizni štab. Krizni štab je, izgleda, donosio sve konačne odluke u gradu. Milomir je bio postavljen za gradonačelnika prije sukoba. Milomira je postavila SDS, koja je u zadnjim izborima dobila pravo da izabere gradonačelnika. Mislim da je Milomir bio načelnik novoosnovanog kriznog štaba. Mislim da je on bio glavni budući da sam vidio njegovo ime na naređenjima. Jedno od tih naređenja sam vidio u firmi "10. avgust"; njime se toj firmi naređivalo da drvene ploče preda vojsci. Krizni štab je takođe objavio da će stanovnici izgubiti posao u Vlasenici ako se ne vrate na posao. Njegovo sam ime vidio na tom naređenju. Ja sam morao zapisati sve Muslimane koji se nisu vratili na posao u mom odjeljenju.

67 Prije osnivanja kriznog štaba, DJURIĆ je vodio protupožarno odjeljenje u policijskoj stanici. SDS je dobio pravo da postavi načelnika MUP-a. Taj čovjek, Radomir BJELANOVIĆ, Srbin, je bio načelnik MUP-a u Vlasenici kad je izbio sukob. Nakon

što je krizni štab preuzeo kontrolu, BJELANOVIĆ je postavljen za načelnika MUP-a za srpsku regiju Birač. DJURIĆ se popeo za tri mjesta na komandnoj ljestvici MUP-a u Vlasenici. Vidio sam KRALJEVIĆA okruženog stražarima u firmi "Boksit". BAŠIĆ je bio prisutan, i izgledalo je da ima pratnju, kad su ljude odvodili u Batković.

68

Mislim da su SDS i JNA saradivali prije sukoba. Predsjednik SDS-a prije i nakon dolaska JNA bio je LUKIĆ. Ime mu je Milorad ili Milomir. Bio je profesor ruskog i direktor škole.

69

Srpskim specijalnim snagama komandovao je KRALJEVIĆ s nadimkom "Kralj". "Kralj" znači kralj. U JNA je imao čin poručnika. Njemu je nadređen bio Milomir. Komanda specijalnih snaga i krizni štab bili su smješteni u firmi "Boksit". Kad su Srbi preuzeli vlast u Vlasenici, imali su identičnu vojnu strukturu. Jedino se uniforma promijenila. Vojnici na frontu su imali uniforme JNA.

70

Sljedeće osobe su bili pripadnici specijalnih snaga: Dragan NIKOLIĆ, Zoran OBRENOVIĆ, Sladjan PAJIĆ, Zoran STUPAR, Ljubiša VUKOTIĆ, Slaviša ORAŠANIN, braća SEKULIĆ, Goran VIŠKOVIĆ s nadimkom "Vjetar", Goran PAJIĆ, Elvis i Aco DJURIĆ - djeca Pere i Begajete i čovjek po imenu Simo koji je živio u Piskavicama. Jedinica specijalnih snaga je odlazila u logor i zatvor, a vojna policija nije. Jednom prilikom, Srbin po imenu Boban MILAKOVIĆ mi je rekao da je NIKOLIĆ odgovoran za specijalne snage. Jedino su pripadnici specijalnih snaga nosili maskirne uniforme.

71

KRALJEVIĆ je dolazio u logor sa tjelesnom stražom. Čuo sam NIKOLIĆA da govori drugim stražarima u logoru da se "požure, dolazi Kralj". Jednog su me dana odveli iz logora da iskrcavam brašno. Ilija je redovno odvodio zatvorenike iz logora na rad. Ilija je radio u firmi "GP Radnik". Pitao sam Iliju ko je KRALJEVIĆ. Odgovorio je da je KRALJEVIĆ komandant. Kad je KRALJEVIĆ stigao, bio je okružen svojim vlastitim stražarima. Stražari u logoru su skočili da otvore KRALJEVIĆU vrata. Drugom prilikom čuo sam NIKOLIĆA kad je rekao nekom čovjeku koji je imao čin majora "ja odgovaram Kralju, i nikom drugome, on je moj šef." Taj je major bio u Sušici da razgovara sa zatvrenicima i da ih obavijesti da će biti razmijenjeni za srpske zatvorenike /sic/.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 10. oktobra 1994.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Adisa KARAMURATOVIĆ, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) Ibro OSMANOVIĆ mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu Ibre OSMANOVIĆA koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prevod ove izjave.
- 4) Ibro OSMANOVIĆ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 10. oktobra 1994.

Potpis: